

Μοναχός Δημήτριος Γρηγοριάτης (†1930-1976) Μέρος Ε΄

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Αγαπούσε το Παιδάκι του με τόση στοργή, όση έχει η μάνα στο μονάκριβο παιδί της...Το κυττούσε με πόθο, το έσφιγγε στην αγκαλιά του, το ελάτρευε. και μου έλεγε: “Σήμερα το Παιδάκι το φίλησα και με την Θεία Κοινωνία μέσα στην καρδιά μου...”.

Κάποτε τον ερώτησε ένας αδελφός:

-Τι να κάνουμε εμείς οι νεώτεροι, πάτερ Δημήτριε, για να σωθούμε;

-Υπακοή.

-Και τι άλλο;

-Προσευχή.

-Εγώ του είπε ο Αδελφός, έχω και κενοδοξία, πως ν'άπαλλαγώ απ αυτό το πάθος;

-Δεν ξέρω, τι είναι αυτό. Ρώτησε τον Γέροντα.

Εκτός από το διάστημα της οκταμήνου ασθενείας του, δεν παρέλειψε ποτέ τον τακτικόν εκκλησιασμό. Είχε την αίσθησι ότι μέσα στην εκκλησία επικοινωνούσε πλούσια με την Χάρι του Αγίου Πνεύματος. Όταν μπήκε άθελά του στο νοσοκομείο, τότε καταλάβαμε, πόσο βαρειά του κόστισε η απουσία του από τις εκκλησιαστικές Ακολουθίες.

Πως όμως τις κατανοούσε αφού ήτο ολιγογράμματος; Ναι, δεν κατανοούσε όλα τα νοήματα, ούτε ποτέ κατώρθωσε να μάθη να ψάλλη έστω ένα τροπάριο, όμως ακούοντάς τα, είχε συχνή κατάνυξι. Επέμενε να του διαβάξει ο Αδελφός την Θεία Μετάληψι, πριν από την Θεία Κοινωνία. Στην ερώτησί του, εάν την καταλαβαίνει, απαντούσε με νεύματα "όχι". Όμως τότε έχυne πολλά δάκρυα...

Ο Κύριος τον αξίωσε να ιδή και απόρρητα μυστήρια μέσα στην εκκλησία, κατά την τέλεσιν της θείας Λειτουργίας. Την μία ημέρα, εορτή του Ευαγγελισμού, μας διηγήθηκε, ότι είδε επάνω στην Αγία Τράπεζα φως νοερόν και άϋλον, όταν ο ιερέυς ύψωνε τα Τίμια Δώρα και επιβοούσε: "Τα σα εκ των σων...". Ενώ την Κυριακή των Βαΐων αντίκρυσσε μία λευκή περιστερά να ιπερίπταται επάνω από την Αγία Τράπεζα.

Δεν έζησε πολλά χρόνια στο Άγιον Όρος και γρήγορα τον επισκέφθηκε ο Θεός με τήν

ράβδο της σωματικής δοκιμασίας. Όχι βέβαια για να τον τιμωρήση, αλλά με την υπομονή του να στολίση τον στέφανο της δόξης του με περισσότερα πνευματικά άνθη. Του έστειλε ο Θεός την οδυνηρή και αγιάτρευτη αρρώστεια, που λέγεται "σκλήρυνσι κατά πλάκας".

Ενώ μέχρι τα 45 χρόνια του έτρεχε παντού, περπατούσε όπου ήθελε, ωμιλούσε ευκρινώς, έφερνε "βόλτα" όλες τις μικροδουλειές που του ανέθεταν οι άλλοι Πατέρες, ξαφνικά ευρέθηκε να στηρίζεται σ' ένα μπαστούνι. Αψηφούσε τους πόνους, που του προκαλούσε η αρρώστεια, η οποία, όσο περνούσε ο καιρός, χειροτέρευε. Στενοχωριόταν τώρα και ενίοτε έκλαιγε, διότι τα πόδια του δεν του έκαναν υπακοή.

Στηριζόμενος στο μπαστούνι του προσπαθούσε να ανταποκριθή σ' όλες τις υπακοές

του, αλλά έπεφτε κάτω συχνά και τραυματιζόταν. Είχε πέσει πάνω από 40 φορές. Έτσι, χωρίς την θέλησή του, γονάτισε. Κατέβηκε στο νοσοκομείο της Μονής. Τον υπηρέτησε με αυτοθυσία ένας αδελφός και μετ' αυτόν έτερος.

Στο διάστημα της επωδύνου ασθενείας του, η οποία τον καθήλωσε στο κρεβάτι περί τους 8 μήνες, δεν έπαυε να συνομιλή με τα πλέον αξιολάτρευτα φιλικά του Πρόσωπα: Με το Παιδάκι Χριστό, την Αδελφούλα Αναστασία, τον Παππού Νικόλαο, τον μεγάλαθλον της Θεσσαλονίκης πρόμαχον Δημήτριον, τον ακλόνητον στύλον της αληθείας Χριστού Χαράλαμπον και τόσους άλλους Αγίους, που θερμά τους αγκάλιαζε και ευσεβώς τους προσκυνούσε.

Προεγνώρισε τον θάνατό του. Γι' αυτό και άρχισε να μοιράζει στους άλλους Αδελφούς τα πράγματά του. Την τελευταία ημέρα έδωσε και όσα μικρά η μεγάλα κομποσχοίνια κρατούσε κοντά του. Τον ερωτούσαν οι Πατέρες:

-Που θα πας, πάτερ Δημήτριε;

-Θα φύγω, θα φύγω.

-Για που;

-Έδειχνε τον ουρανό με το χέρι του κι έλεγε: εκεί, εκεί.

-Θα πάμε στον παράδεισο, πάτερ Δημήτριε;

-Μόνον αυτά φοβούμαι. Κι έδειχνε με το χέρι του μία εικόνα στον τοίχο, που παρίστανε τα τελωνικά δαιμόνια να ελέγχουν τις Ψυχές κατά την άνοδό τους στην Πύλη τ ούρανοῦ.

Το τελευταίο πρωϊνό κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Έφαγε κανονικά και το βραδάκι ξάπλωσε κρατώντας με το δεξί του χέρι και το κομποσχοίνι του, το οποίο κρεμόταν ψηλά από ένα καρέλι για να λέγη ευχερώς την ευχή του Ιησού.

Πριν αρχίση η πρωϊνή ακολουθία η ψυχή του πατρός Δημητρίου είχε κιόλας πετάξει στους ουραμούς.

Η μορφή του ήτο γαλήνια και φωτεινή. Τα μέλη του σώματός του εύκαμπτα και ζεστά, όπως συμβαίνει σ' όλους τους Αγιορείτες μοναχούς. Τίποτε δεν επρόδιδε το μυστήριο του θανάτου, διότι ο θάνατος σαν γεγονός είχε εξουδετερωθή από την αναστάσιμη ζωή του μακαριστού μον. Δημητρίου, αξίου λάτρη της Παναγίας Τριάδος και τώρα θριαμβευτού της αιωνίου μακαριότητας.

Κτύπησε η καμπάνα για ν' αναγγείλη την αποβίωσι ενός αθλητού της ευσεβείας και

όχι για να προκαλέση μοιρολόγια και πανικό στην ζωή των Πατέρων. Εψάλη η νεκρώσιμος Ακολουθία, δόθηκε ο τελευταίος ασπασμός της εν Χριστώ αγάπης και φιλαδελφίας, ακούσθηκε ο επικήδειος λόγος του Γέροντός μας, χωρίς λύπες, δάκρυα και στεναγμούς...Όλα τελέσθηκαν μέσα σε ατμόσφαιρα χαράς και αγαλλιιάσεως, διότι ένας Άδελφός, νικητής πλέον του θανάτου γίνεται σήμερα μέτοχος της ουρανίου δόξης και πρέσβυς ημών προς Κύριον.

Ευχαριστούμε τον Κύριό μας, διότι μας εχάρισε τον π. Δημήτριο, ο οποίος υπήρξε τότε, το 1976, για εμάς τους 6-7 δοκίμους Αδελφούς εγερτήριοι σάλπισμα μετανοίας και υπόδειγμα εναρέτου, ταπεινού και υπάκουου μοναχού. Μας οικοδόμησε πνευματικά και μας εστερέωσε στην Μονή μας με την ελπίδα να φέρουμε κι εμείς καρπούς εις τριάκοντα, εξήκοντα και εκατόν.

Είθε νάχουμε την ευχή του όλοι μας και ζητούμε πάντοτε τις άγιες ευχές του να πρεσβεύη προς Κύριον για την πνευματική μας πρόοδο και την σωτηρία μας.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr